

обезпокоява духътъ Тогава обезпокоениятъ духъ търси нови небеса, за да си създаде нови радости, не радоститѣ на плътта а радоститѣ на възвишения, честния, духъ, които нѣматъ равни на себе си въ областта на плътскитѣ наслади. Наситения до гуша отъ плътски наслади обезпеченъ бездѣлникъ губи радоститѣ въ живота. Изгубилъ радоститѣ въ живота струва му се, че нѣма смисълъ овпече да се живѣе на тоя бѣлъ свѣтъ. Който отъ тѣхъ не намѣри други радости въ живота, той или посѣга на живота си, или пѣкъ го откараватъ въ лудницата Радоститѣ били тѣ плътски или духовни, това сж крилата на живота, съ които легко се хвърчи въ „царството на живитѣ магарета“ (обикновенитѣ хора) и въ „царството на пратеницитѣ отъ небето“. А изворътъ на радоститѣ, нека го повторимъ, е здравieto на тѣлото и душата. Въ здраво тѣло живѣе здрава душа. Вие, Сладкодумний „Пѣвецо на забравенитѣ“ сте здравъ като вълкътъ въ гората и орелътъ въ небесата. Вие имате крѣпкото здравие на всичкигѣ вълци, що скитатъ деноношно по Витошъ-планина и крѣпкото здравие на всички орли, що лѣтятъ надъ българската земя. Ако запазите до гробъ крѣпкото здравие на вълцитѣ и орлитѣ то на старини нѣма да изпадните въ личния трагизъмъ, прѣживѣнъ отъ Толстой Ще си останете цѣль-цѣленичекъ такъвъ, какъвто Ви е създадо Сопотското небе—казва „Грамадния“ за да спаси, „Великия“ отъ тѣжката мисълъ, която го безпокои, че и той може би единъ денъ духовно ще се прѣроди като Толстой — ще се отрѣче отъ себе си, отъ творенията си—ще плюе на тѣхъ, като ги нарѣче: грубъ просташки шовинизъмъ.

„Грамадния“ продължи бѣседата. Той каза: но не само изгубеното здравие може да бжде причина за изгубване радоститѣ въ живота, вслѣдствие на което трѣбва да се търсятъ нови радости въ нови умствени и нравствени небеса. Има единъ особенъ психически законъ, който се казва: „законъ на увѣхтяването — умръзването“. Този законъ гласи: за човѣшкия умъ всичко на тоя бѣлъ свѣтъ увѣхтява; увѣхтява дори и самия човѣкъ, като личностъ, самъ за себе си; увѣхтява дори и самия умъ, самъ за себе си, като издирвачъ на житейскитѣ и научни истини и като творителъ на материалната и духовна култура. Не току-тѣй, на шега, се е сложила отъ вѣковетѣ философската формула: „нищо ново нѣма подъ небето“, т. е. за човѣшкия умъ всичко подъ небето е увѣхтяло. Въ най-новото той вижда нѣщо много, много старо

Този законъ е изворътъ на така нарѣчената умствена скука, която измжчва душата. Природата за да спаси човѣка отъ мжчителната умствена скука, наредила е, дебнишкомъ, да стѣпва въ диритѣ на законътъ за увѣхтяването,